

Absolutní sluch

Lidé, kteří mají tzv. absolutní sluch (tj. kteří spolehlivě rozpoznají resp. si za jakýchkoli okolností vyvodí či představí tón určité výšky) jsou obecně považováni za jaksi „nadanější“ než většina ostatních. Ovšem to platí jen z hlediska takřkajíc kulturního (navíc jaksi „úzce kulturního“, tedy v jistém smyslu redukujícího); z hlediska „přírody“ nebo „přirozenosti“, přesněji z hlediska evolučního, je absolutnost vnímání výšky tónu nevýhodou. (Vzpomínám na výklad švýcarského vědce v Berlíně 1993 o mravencích, kteří se orientují – i ve dne – podle polohy hvězdného nebe, protože mají ve svém „mozku-počítači“ hvězdnou mapu, která se ovšem opožďuje a je proto nepřesná, což je nicméně právě výhodou; lze také připomenout tzv. „fuzzi-logiku“ apod.) Zdá se, že v obecné perspektivě je jakási „tentativnost“ výhodnější než naprostá přesnost; ta zase může být účinnější za určitých zvláštních podmínek, nikoli však obecně.

(Písek, 100227-3.)